

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Centrum aukcí.cz s.r.o.**, IČO: 28850700
sídlem Piletická 486, 503 41 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Štrofem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, č. j. ČOI
81831/21/O100/2700/Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabýval otázkou, zda žalobce na svých internetových stránkách *www.s-drazby.cz* dostatečně informoval spotřebitele o zpoplatnění registrace nezbytné pro poskytnutí informací o exekuční dražbě nemovitostí. Soud mimo jiné také

posuzoval, zda postup pracovnice správního orgánu, která původně žalobci neformálně sdělila, že informuje spotřebitele dostatečně, může žalobce zprostit odpovědnosti za přestupek v oblasti ochrany spotřebitele.

2. Inspektorát Královéhradecký a Pardubický České obchodní inspekce (dále jen „správní orgán I. stupně“) shledal žalobce vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 5. 1. 2023 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a uložil mu pokutu ve výši 180 000 Kč. Žalobce se dopustil přestupku tím, že informoval spotřebitele o ceně služby v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Na internetových stránkách *www.s-drazby.cz* totiž neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně poskytované služby *zajištění informací ke klientem poptávané službě, e-mailová podpora (pro exekuční dražby)* ve výši 5 000 Kč. Informace o ceně této služby byla při nabídce a prodeji zboží (v rámci provedení registrace spotřebitelem) uvedena pouze odkazem na „*Odesláním registrace souhlasíte s aukčními podmínkami-zde pro jednotlivé typy aukcí a služeb pro exekuční dražby*“. Ceník, kde byla mimo jiné uvedena služba, se spotřebiteli zobrazil až po otevření zvýrazněného textu. Pokud spotřebitel tento odkaz nerozkliknul, nebyl informován o tom, že registrace pro exekuční dražby je zpoplatněna. Z uvedeného odkazu však není pro spotřebitele vůbec zřejmé, že se jedná o ceník, který by měl obsahovat i poplatek za registraci pro exekuční dražby. Spotřebitel tak byl nucen činit úkon směřující ke zjištění ceny.
3. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce předně uvedl, že se žalovaný řádně nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, neboť některé nevzal ani v potaz. Tím došlo v řízení k procesní vadě. Nevypořádal také předložené argumenty žalobce, což zakládá nepřezkoumatelnost a nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalobce namítl také nesprávné posouzení právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele v přímé souvislosti se závěry z provedených kontrol a s doporučením a pokynem k nápravě právní povinnosti paradoxně právě ze strany žalovaného.
5. Dne 28. 8. 2019 správní orgán I. stupně provedl na základě podnětů několika spotřebitelů u žalobce kontrolu dodržování právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, včetně kontroly celého registračního procesu a povinností souvisejících s provozem webového portálu *www.s-drazby.cz*. Kontrola odhalila dva přestupky - a to v rámci dodržování § 12 zákona o ochraně spotřebitele a neuvedení celé poštovní adresy subjektu mimosoudního řešení sporů. Sankce činila 1 000 Kč za porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele a 1 000 Kč za neúplné uvedení poštovní adresy subjektu mimosoudního řešení sporů dle § 14 zákona o ochraně spotřebitele.
6. Žalobce uvedl, že při této kontrole správní orgán doporučil, jak má uveřejnit ceník služeb, aby byl dostupný na jedno, dvě kliknutí. Žalobce tedy zjednal nápravu ve dvou vytýkaných oblastech. Pracovnice žalovaného následně v rámci telefonického rozhovoru dne 9. 9. 2019 žalobce ujistila, že je vše v pořádku. Audionahrávku hovoru žalobce předložil ve správním řízení. Pracovnice v ní uvedla v čase 0:53 „*podle mě je to přehledné, krásně jste to tam udělali ten ceník*“, v čase 1:35 „*lidi by byli blbí, kdyby na to neklikli a už*

bychom jim to ani, prostě bychom jim napsali od stolu, že je to jejich blbost“, v čase 4:42 „ceník je jasný, přehledný, je tam opravdu pěkně není důvod, aby si to nepřečetli“.

7. Další kontrolu správní orgán provedl dne 30. 9. 2019 a neshledal žádné pochybení při dodržování právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele. V protokolu ze dne 1. 10. 2019 je zaznamenáno, že došlo ke zjednání nápravy, mimo jiné právě z hlediska přehlednějšího zpřístupnění ceníku služeb včetně registračního poplatku. Jedná se tedy o důkazy, že se žalobce vždy řídil pokyny žalovaného. Za nepodstatné považuje, že konkrétní pokyn k umístění ceníku na jedno kliknutí není uveden přímo v protokolu o kontrole ze dne 28. 8. 2019, neboť z výše uvedených důkazů je více než jasné, že žalobkyně postupovala zcela v souladu s doporučením a pokyny žalovaného. Odkázal také na závěr z protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019, v němž se uvádí, že „[k]ompletní ceník je nyní umístěn po jednom prokliknutí před samotnou registrací“.
8. Poukázal také na to, že zaměstnanec správního orgánu vystupuje za správní orgán a žalobce jeho pokyny a názory logicky chápe nikoli jako názor jedné kontrolní pracovnice, ale jako pokyn a doporučení správního orgánu. Za žalovaného vždy vystupovala pouze jediná inspektorka, a to v rámci všech kontrol a telefonické komunikace. Žalobce proto neměl důvod pochybovat o tom, že jedná s žalovaným jako orgánem státní moci.
9. Žalobce se domnívá, že zveřejněním ceníku před samotnou smluvní dokumentací v aukčních podmínkách a zejména znění samotné předmluvní a smluvní dokumentace je zcela dostatečným zveřejněním a zpřístupněním ceny jiným přiměřeným způsobem ve smyslu § 13 odst. 2 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“).
10. Žalobci dávají za pravdu i pravomocné rozsudky Okresního soudu v Hradci Králové, z nichž vyplývá, že není povinen přijatá finanční plnění vracet, resp. že na tato plnění vznikl žalobci nárok. V rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 C 251/2020 - 45, soud posuzoval žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, v níž řešil registraci klienta v červnu 2019, tedy ještě před úpravami dle doporučení žalované: *“Okresní soud vyšel ze skutkového zjištění, že žalovaný provozuje aukční portál www.s-drazby.cz, na kterém nabízí jednak bezúplatné služby (tj. registrace do aukce a účast v aukci), jednak úplatné služby v ceně 5 000 Kč (tj. registrace pro zajištění informací týkajících se exekučních dražeb pořádaných exekutorskými úřady). Žalobce se dobrovolně zaregistroval na tento portál k získání více informací o exekuční dražbě domu. Dle názoru soudu se žalobce mohl dostatečně v předstihu informovat o podmínkách registrace [...].“*
11. V rozsudku ze dne 5. 3. 2019, č. j. 12 C 238/2018 - 45, soud sice neřešil registrační poplatek ve výši 5 000 Kč, ale žalobu na vrácení aukční jistoty ve výši 74 000 Kč. Jedná se však o stejný způsob a formu registrace za využití stejné registrační cesty na stejném webu. Soud vyslovil, že „[v]ěškeré sdělení vůči žalobkyni žalovaný provedl jasně a srozumitelně a splnil i další povinnosti dané ustanovením § 1811 o.z. Sdělení před uzavřením smlouvy, oznámení o odstoupení od smlouvy a aukční vyhlášku jí poskytl před započítáním v textové podobě v souladu s ust. § 1824 o.z. zveřejněním na svých webových stránkách a žalobkyni nic nebránilo si tyto dokumenty vytisknout. Žalovaný proto ve smyslu ust. § 1839 o.z. prokázal, že žalobkyni prokazatelně sdělil všechny zákone vyžadované údaje.“
12. Žalobce namítl, že žalovaný ignoruje a znevažuje pravomocná soudní rozhodnutí, která hovoří v jeho prospěch a která současně svým způsobem „usvědčují“ žalovaného z určitých pochybení. Je zcela zřejmé, že se žalovaný velmi špatně orientuje v problematice

informování spotřebitele, neboť opakovaně měnil své názory na aplikaci § 12 zákona o ochraně spotřebitele, aniž by mezidobí došlo k jakýmkoli změnám v judikatuře nebo úpravám právních norem. Tvzení žalobce podporuje také judikatura Ústavního soudu týkající se smluvní volnosti a zásady *pacta sunt servanda*. Odkázal proto v této souvislosti na početná rozhodnutí Ústavního soudu.

13. Žalobce se domnívá, že žalovaný ignoruje určitou existující skupinu neběžných, neprůměrných spotřebitelů, kteří do skupiny běžných a průměrných spotřebitelů nepatří. S pojmem průměrný spotřebitel operuje směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. května 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“). Průměrným spotřebitelem se podle směrnice rozumí spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, a to s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Tuto definici vymezil Soudní dvůr Evropské unie a jedná se o tzv. normativní model průměrného spotřebitele. Žalovaný tuto skutečnost opomíjí a tvrdí, že není rozhodný počet stěžovatelů, nýbrž jejich podněty a důvody, čímž zcela popírá existenci „neprůměrných spotřebitelů“. Žalobce ročně zpracuje zhruba 52 700 dotazů od žadatelů o služby. Poměr stěžovatelů k objemu žadatelů tedy je zanedbatelný. Na tuto skutečnost nebere žalovaný zřetel a s tímto důkazem se nevypořádala. Zlomem stěžovatelů poté „nutí“ žalovaného ke změně stávajících názorů až k nesmyslným a nerealizovatelným požadavkům na umístění ceny na první stránku na webu.
14. Podle žalovaného je registrační poplatek ve výši 5 000 Kč bezesporu citelným zásahem do rozpočtu běžného klienta. Žalobce zdůraznil, že klienti mají zájem vydražit nemovitosti a mají možnost získat nemovitosti v řádech milionů korun českých. Proto není možné akceptovat tvrzení, že by se mělo tímto poplatkem zasáhnout citelně do rozpočtu klienta, který chce investovat až řády milionů korun českých. Žalovaný také uvedl, že služba žalobce je zpoplatněna jediným paušálním poplatkem a není nikterak obtížné (prostorově ani technicky) informovat klienta o zpoplatnění. Žalobce je však rozdílného názoru. Klientům nabízí několik druhů služeb, některé zdarma, které se postupem času rozrůstají, a každá služba má rozdílné poplatky a odměny. Není tak možné uvádět tyto informace souhrnně. Žalobce rovněž uvedl, že pokud podle žalovaného byla pokuta ve výši 2 000 nepřiměřeně nízká, jedná se o rozhodnutí samotného žalovaného o stanovení výše sankce, což nemůže být přičítáno k tíži žalobci. Jednalo se přitom o sankci 1 000 Kč za porušení právní povinnosti § 12 zákona o ochraně spotřebitele a sankci 1 000 Kč za neúplnou poštovní adresu dle § 14 téhož zákona.
15. Výše sankce podle žalobce neodpovídá závěrům judikatury, dle níž lze za nepřiměřený považovat devítinásobek původní sankce. Žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 112/2013 - 320, v němž soud konstatoval následující: *„Pokud soud srovná přístup žalované v referenční a v nyní projednávané věci při sankcionování recidivy, je jednoznačně zřejmé, že se zásadním způsobem liší. V referenční věci docházelo ke graduálnímu růstu uložených pokut (v zásadě se pokuta vždy zvětšila na dvojnásobek při opakování protiprávního jednání), naproti tomu v projednávané věci došlo k růstu pokuty za první porušení povinnosti žalobcem z 150.000 Kč (viz v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí citované rozhodnutí inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 14. 2. 2013, č. j. ČOI 15838/13/2500/0008/RZ/BL) na 1.400.000 Kč, tj. došlo ke zvýšení pokuty na úroveň přesahující devítinásobek původně uložené částky, což soud považuje za*

zcela nepřiměřenou tvrdost správních orgánů a úkrok od jinak racionální praxe žalované vycházející z principu zdvojnásobení sankce při opakovaném protiprávním jednání.“

16. V závěru žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně nevypořádal předložené argumenty. Žalovaný v rámci svých rozhodnutí vždy popsal skutkový stav, shrnul vyjádření a stručně některé námitky žalobce. Podle žalobce je přístup žalovaného zbavováním se a přenášením odpovědnosti do další fáze řízení, tedy je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný pouze mechanicky převzal závěry stanovisek prvoinstančního orgánu a neuvedl ve svých rozhodnutích žádnou vlastní úvahu především ve vztahu ke klíčové otázce, zda došlo ke zjednání nápravy v informovanosti klientů, resp. splnění právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele na doporučení a pokyn žalovaného. Totéž platí ve vztahu k druhé otázce, zda implementace povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je dostatečná. Žalobce je přesvědčen, že na obě otázky musí být kladná odpověď.
17. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že hlavní problém z pohledu seznámení spotřebitele s cenou služby nespočíval v tom, na kolik „prokliků“ byl ceník dostupný, přestože i to hraje svou roli. Za zásadní považuje to, že spotřebitel, kterému se zobrazila stránka s registračním formulářem, nebyl upozorněn, že vyplněním formuláře si automaticky objednává placenou službu v ceně 5 000 Kč. Pod obecným odkazem zakomponovaným do souhlasu s aukčními podmínkami, jehož otevření navíc ani nebylo podmínkou provedení registrace, by spotřebitel stěží hledal ceník služby, jakož i první zmínku o zásadní skutečnosti, že je registrace zpoplatněna.
19. Neztotožňuje se s argumentací, že žalobce poskytuje vícero služeb a není v jeho silách zajistit, aby spotřebitel byl seznámen s cenou služby již při vyplňování registračního formuláře. Žalobce musí umět rozlišit, kterou službu si spotřebitel objednává, jinak by mu nemohl tuto službu poskytnout ani následně správně účtovat. Podle žalovaného tedy skutečně nemůže být technicky složité zajistit jasné a zřetelné upozornění spotřebitele, že si objednává registraci v případě exekuční dražby placenou službu. Jak vyplývá z ceníku dostupného v aukčních podmínkách, žalobce poskytuje v zásadě jen dva typy služeb, a to služby pro dobrovolné aukce (zdarma) a služby pro exekuční dražby (registrace zpoplatněna částkou 5 000 Kč a další služby dle ceníku).
20. Částku 5 000 Kč žalovaný považuje za významnou. Za tuto částku spotřebitel obdržel pouze informace k dražbě, e-mailovou podporu a možnost využívat další služby, které byly ovšem dále zpoplatněny. K registračnímu formuláři se spotřebitel obvykle dostal přes běžný inzerát na prodej nemovitosti formou dražby umístěný na realitním serveru, pokud se chtěl dozvědět obecné informace o tom, kdy a jak bude dražba probíhat nebo jak je možné se jí zúčastnit. Lze předpokládat, že spotřebitel zvažující koupi nemovitosti se zajímá o více nabídek. Pokud by informace u každé nabídky byly zpoplatněny, musel by vynaložit daleko vyšší částku než 5 000 Kč. Obsah služby tak lze připodobnit situaci, pokud by například prodejce vozidel účtoval potenciálním zájemcům poplatek za

poskytnutí dalších informací, které jsou standardně poskytovány zdarma. Žalovaný nerozporuje právo žalobce si tyto služby zpoplatnit. Nicméně je zapotřebí klást velký důraz na to, aby spotřebitele jasně a transparentně informoval, že se jedná o zpoplatněnou službu ještě předtím, než si ji objedná vyplněním registračního formuláře.

21. Žalovaný se vyjádřil rovněž k námitce žalobce, že jednal v dobré víře na základě telefonického sdělení inspektorky a protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019. Skutečnost, že pracovnice prvostupňového orgánu v telefonickém rozhovoru sdělila volajícímu svůj chybný názor, že se jí informace o ceně předmětné služby zdá dostatečná, byla zohledněna jako výrazná polehčující okolnost. Obsah protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019 na vytýkané jednání nemohl mít vliv. Rozhodný skutkový stav byl zaznamenán právě do tohoto protokolu. Nejprve byl nesprávně vyhodnocen, což bylo napraveno vyhotovením dodatku k tomuto protokolu. Úkolem žalovaného je kontrola dodržování zákonných ustanovení v jeho dozorové kompetenci - v posuzovaném případě tedy ustanovení sloužící k ochraně spotřebitele. Skutečnost, že správní orgán nejprve vyhodnotí určité jednání jako vyhovující, neznamená, že by svůj názor nemohl po opětovné analýze změnit, nebo že by měl nevyhovující stav z takového důvodu tolerovat.
22. K námitce, že žalobce vyhrál soukromoprávní spory se spotřebiteli, kteří žádali vrácení registračního poplatku z titulu bezdůvodného obohacení, uvedl žalovaný následující. Jednalo se o soukromoprávní spory, ve kterých se zkoumalo především to, zda žalobce se spotřebiteli platně uzavřel smlouvu o poskytování služeb a zda měl nárok požadovat úplatu za poskytnuté služby. V případě spotřebitele, jehož rozsudek žalobce zaslal správnímu orgánu, spotřebitel nejprve zaplatil poplatek ve výši 5 000 Kč a následně se domáhal jeho vrácení z titulu bezdůvodného obohacení. To je dle žalovaného jiná situace, než pokud by spotřebitel poplatek nezaplatil a žalobkyně se soudní cestou domáhala jeho úhrady.
23. Jednání žalobce je posuzováno z pohledu dodržování veřejnoprávních norem, konkrétně dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 zákona o cenách. Hodnocen je postup žalobce před uzavřením smlouvy, zda náležitě seznámil spotřebitele s tím, že je registrace do dražby zpoplatněna a jakou částkou. Pokud by s tímto spotřebitele transparentně seznámil, nemuselo k většině spotřebitelských stížností či soudním sporům dojít. V samotných podnětech spotřebitelé konstatují, že pokud by věděli o zpoplatnění registrace, nikdy by registrační formulář nevyplňovali. Účelem § 12 zákona o ochraně spotřebitele je předcházet právě těmto nedorozuměním.
24. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

25. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které nad rámec již uvedeného sdělil, že proces registrace přezkoumaly kvalifikované subjekty ze všech možných úhlů. Z toho podle žalobce vyplývá, že navržené kroky k úpravě registrace by měly být dostatečné. Tyto skutečnosti je možné prokázat svědeckou výpovědí jednatele a zaměstnance žalobce nebo pracovníků žalovaného.
26. Podmínky a popis jednotlivých služeb jsou jasně a srozumitelně popsány ve smluvních a předmluvních dokumentech. Pokud by byl uveden pouze registrační poplatek 5 000 Kč, nebude pro spotřebitele zcela jasné, ke které službě se poplatek váže. Žalobce současně

nikdy netvrdil, že by nebylo v jeho silách zajistit seznámení spotřebitele s cenou již při vyplňování registračního formuláře. Žalobce také nesouhlasí s tím, že by měl být sankcionován za dvě pochybení žalovaného spočívající v „chybném názoru zaměstnankyně“ a „nesprávném vyhodnocení protokolu“. K soudním rozhodnutím uvedl, že považuje za absurdní názor žalovaného, že je zásadní, zda klient poplatek zaplatil nebo ne.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
28. Předmětem sporu je v projednávané věci zejména otázka, zda žalobce porušil informační povinnost dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, tedy zda informoval v souladu s cenovými předpisy o zpoplatnění služby poskytované na základě registrace na internetových stránkách *www.s-drazby.cz*.
29. Soud v úvodu stručně shrne průběh řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí. Ještě před kontrolou, která je předmětem přezkumu v této věci, provedl správní orgán I. stupně kontrolu dne 28. 8. 2019. Předmětem dané kontroly bylo rovněž dodržování ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Již v rámci této kontroly správní orgán I. stupně zjistil porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách (a také porušení § 14 zákona o ochraně spotřebitele, neboť žalobce nezpřístupnil úplnou povinnou informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů). Za porušení těchto povinností správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč příkazem na místě.
30. Dne 9. 9. 2019 se žalobce telefonicky spojil s pracovníci správního orgánu I. stupně, která mu v průběhu telefonátu sdělila, že změny, které po první kontrole provedl na svých internetových stránkách, jsou dostatečné. Ceník je umístěný přehledně, je jasný a není důvod, aby si jej spotřebitelé nepřčetli.
31. Kontrola, z níž vzešlo nynější žalobou napadené rozhodnutí, proběhla u žalobce dne 30. 9. 2019, a to za účelem dalšího šetření podnětů spotřebitelů. Spotřebitelé upozorňovali na to, že nebyli vhodným a zřetelným způsobem upozorněni na povinnost platby registračního poplatku ve výši 5 000 Kč. Jak plyne z protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019, správní orgán konstatoval, že žalobce zjednal nápravu přehlednějším zpřístupněním ceníku služeb včetně registračního poplatku. Poté ovšem správní orgán provedl došetření ke dni 6. 11. 2019 a změnil svůj závěr, že žalobce odstranil nedostatky v informování spotřebitele o zpoplatnění služby. V dodatku k protokolu ke kontrole ze dne 6. 11. 2019 namísto toho konstatoval, že k přehlednějšímu zpřístupnění ceníku zboží a služeb nedošlo dostatečným způsobem. Spotřebitel musí učinit úkon ke zjištění ceny zboží, neboť musí v rámci registrace rozkliknout odkaz aukčních podmínek. Pokud aktivně nerozklikne odkaz, není s cenou seznámen.
32. Správní orgán I. stupně proto s žalobcem zahájil správní řízení, v němž původně uložil pokutu ve výši 950 000 Kč. Nicméně toto rozhodnutí žalovaný zrušil. Shledal totiž, že prvostupňový správní orgán nevypořádal námitku týkající se zmíněné telefonické

konzultace a současně přezkoumatelně nevyložil, proč považoval za přiměřené uložení pokuty ve výši 950 000 Kč. V dalším řízení správní orgán I. stupně uloženou pokutu snížil na 180 000 Kč. Jako výraznou polehčující okolnost shledal právě skutečnost, že pracovnice správního orgánu žalobci při telefonickém hovoru sdělila, že ceník je jasný, přehledný a není důvod, aby si jej spotřebitelé řádně nepřečetli. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které však již žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.

V.A Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

33. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce namítl, že žalovaný se řádně nevypořádal s navrženými důkazními prostředky a s jeho argumenty.
34. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24, a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63).
35. Žádný z uvedených nedostatků soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění jsou jednoznačně zřejmá skutková zjištění a jejich hodnocení z pohledu ustanovení dopadajících na informování spotřebitele o ceně služeb. Soud podotýká, že žalobce vymezil námitku nepřezkoumatelnosti velmi obecně a podrobně nerozvedl, jaký konkrétní argument či důkazní návrh žalovaný nevypořádal. Výjimku představuje tvrzení, že žalovaný neuvedl žádnou úvahu ve vztahu k otázce, zda žalobce zjednal nápravu v informovanosti spotřebitelů v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele dle pokynů a doporučení žalovaného. Je však zřejmé, že k této skutečnosti žalovaný i správní orgán I. stupně přihlédl. Prvostupňový správní orgán vzal v potaz skutečnosti plynoucí z žalobcem předložené nahrávky telefonátu a sdělení pracovnice hodnotil jako výraznou polehčující okolnost mající vliv na výši uložené pokuty. Totožný postoj zaujal také žalovaný v napadeném rozhodnutí. K původnímu závěru obsaženému v protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019 se dostatečně vyjádřil také, neboť na str. 8 uvedl přezkoumatelnou úvahu (bez ohledu na její věcnou správnost), proč tato skutečnost sama o sobě nemohla mít vliv na dobrou víru žalobce.
36. Nepřezkoumatelnost soud neshledal ani ve vztahu k důkazním návrhům žalobce. Jak již soud uvedl, žalobce neoznačil konkrétní důkaz, který žalovaný či správní orgán I. stupně neměli provést. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odkazy žalobce na civilní rozsudky, v nichž soud rozhodoval mimo jiné o nárocích žalobce na zaplacení registračního poplatku (viz zejména str. 7). Reagoval také na důkazní návrh formulářem k založení zákaznického účtu pro dálkový přístup ke katastru nemovitostí a uvedl, proč se nejedná o skutkově totožnou situaci (viz str. 7). Stejně tak vyložil, proč nepovažuje za relevantní skutečnost, že žalobce eviduje ročně mnohonásobně vyšší počet žadatelů o služby oproti jednotkám stěžovatelů (viz str. 8). Lze proto uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
37. K výši uložené pokuty se soud vyjádří v části V.D odůvodnění rozsudku.

V.B Porušení povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele

38. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce na internetových stránkách www.s-drazby.cz neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně poskytované služby *zajištění informací ke klientem poptávané službě, e-mailová podpora (pro exekuční dražby)* ve výši 5 000 Kč. Informace o ceně této služby byla při nabídce a prodeji zboží (v rámci provedení registrace spotřebitelem) uvedena pouze pod odkazem obsaženým ve větě „Odesláním registrace souhlasíte s **aukčními podmínkami-zde** pro jednotlivé typy aukcí a služeb pro exekuční dražby“. Ceník, kde byla mimo jiné uvedena služba, se spotřebiteli zobrazil až po otevření zvýrazněného textu „aukčními podmínkami-zde“. Pokud spotřebitel tento odkaz nerozkliknul, nebyl informován o tom, že registrace pro exekuční dražby je zpoplatněna. Z uvedeného odkazu nebylo pro spotřebitele vůbec zřejmé, že se jedná o ceník, který by měl obsahovat i poplatek za registraci pro exekuční dražby. Spotřebitel tak byl nucen činit úkon směřující ke zjištění ceny.
39. Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele *je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*
40. Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách *je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
41. Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele *se prodávající dopustí přestupku tím, že informací o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona.*
42. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že způsob, jakým žalobce poskytoval informaci o tom, že je určitá registrace zpoplatněna, není v souladu s citovanými ustanoveními. Z protokolů o kontrole je zřejmé, že ještě před tím, než spotřebitel vůbec klikl na pole „Registrujte se!“, čímž se dostal k vyplnění registračního formuláře, nebyl na žádném místě informován o tom, že by měl tímto krokem přistoupit k jednání o objednání zpoplatněné služby. Náhled internetové stránky žalobce je zachycen jak v protokolu ze dne 1. 10., tak v dodatku ze dne 6. 11., a plyne z něho, že informace o zpoplatnění a ceně služby zcela absentuje i v samotném registračním formuláři. První příležitost pro spotřebitele, jak se může seznámit s těmito skutečnostmi je, pokud klikne na odkaz uvedený pod slovy „aukční podmínky-zde“. To považuje také soud za zcela nedostatečné z pohledu ustanovení na ochranu spotřebitele.
43. Správní orgány správně poukázaly na skutečnost, že spotřebitel se na internetové stránky www.s-drazby.cz dostává přes standardní inzerát na realitním serveru. Ani v tomto inzerátu přitom není obsažena informace o ceně žalobcem poskytované služby. Je-li částka 5 000 Kč uvedena v kolonce provize, nepochybně se nejedná o dostatečnou informaci o tom, že pokud spotřebitel bude reagovat na konkrétní inzerát a žalobce jej vyzve k registraci na jeho webových stránkách, bude poskytnutí informací o exekuční dražbě (služby) zpoplatněno částkou ve výši 5 000 Kč. Provize představuje zcela odchylný institut, který spotřebitel v této fázi vůbec není nucen jakkoliv zohledňovat, neboť ho zajímají pouze informace o nemovitosti. K tomu lze poznamenat, že pokud se takový spotřebitel uchýlí k registraci, pojem „aukční podmínky“ je pro něho značně matoucí. Má-li totiž prvotní zájem o informace, nezamýšlí automaticky, že se ihned bude účastnit také aukce, a již vůbec tedy neočekává, že by se pod tímto odkazem („aukční

podmínky-zde“) měl nacházet ceník služby spočívající v poskytnutí informací o exekuční dražbě.

44. Podstatné je především to, že žalobce byl povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi. Ze stavu internetových stránek zachycených ke dni 30. 9. 2019 je nicméně zřejmé, že taková informace zde kompletně absentuje. Spotřebitel se s ohledem na českou právní úpravu a právo EU považuje za smluvní stranu, která je zvláště chráněna. Nyní projednávaný případ se týká ochrany spotřebitele v oblasti poskytování služeb, konkrétně problematiky řádného informování spotřebitele o ceně nabízené služby. Podle konstantní judikatury nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je cenou konečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59). Ačkoliv v uvedeném rozsudku soud posuzoval skutkově do jisté míry odlišnou věc, je patrné, že informování o ceně je posuzováno spíše přísně a je kladen důraz na transparentní a kompletní sdělení prodávajícího. V jiném rozsudku, který cituje také žalovaný, soud konstatoval, že informace o ceně musí být spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující k jejímu zjištění (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30). Soud dospěl k uvedenému závěru ve vztahu ke zboží vystavenému v lékárně, tento závěr je nicméně možné vztáhnout i na informaci o ceně služby, a to zvláště v prostředí internetu při uzavírání distančních smluv.
45. K ochraně spotřebitele dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 7 As 152/2014 - 28. Konstatoval, že „[...] že ochrana podle ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele je spotřebiteli poskytována již v okamžiku jeho prvního kontaktu s nabídkou prodávajícího, neboť cena je výchozí a určující informací, jež dále determinuje postup spotřebitele při výběru zboží.“ Není tedy pochyb o způsobu, jímž je třeba nahlížet na posuzovanou povinnost prodávajícího i v nyní posuzované věci.
46. Tato povinnost nachází svůj odraz rovněž v právní úpravě ochrany spotřebitele na úrovni evropského práva. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o právech spotřebitelů (dále jen „směrnice o právech spotřebitelů“), stanoví v článku 6 informační povinnost prodávajících v případě smluv uzavíraných na dálku a mimo obchodní prostory. Proávající je dle tohoto ustanovení povinen před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku či odpovídající smluvní nabídkou, poskytnout spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem celkovou cenu včetně daní, nebo pokud z povahy zboží či služby vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu a případně i veškeré další poplatky (...) [čl. 6 odst. 1 písm. e) směrnice o právech spotřebitelů]. Pokud tedy žalobce tvrdí, že zveřejněním ceníku, předmluvní a smluvní dokumentace v aukčních podmínkách splnil povinnost dle § 13 zákona o cenách, nelze mu přisvědčit. Postup, jaký zvolil žalobce, neposkytoval spotřebiteli žádnou informaci o zpoplatnění služby, natož o její výsledné ceně. Nepochybně jej proto nelze považovat za jasný a srozumitelný, jestliže žalobce v okamžiku prvního kontaktu s nabídkou ani v okamžiku registrace neměl informaci o tom, že projevuje zájem o placenou službu.
47. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani žalobcem citované rozsudky Okresního soudu v Hradci Králové. Žalobce tvrdí, že dané rozsudky hovoří v jeho prospěch, opomíjí však

skutečnost, že okresní soud neposuzoval otázku, zda žalobce splnil své veřejnoprávní povinnosti vůči spotřebiteli. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že okresní soud se v rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 C 251/2020 - 45, zabýval pouze tím, zda došlo k platnému uzavření smlouvy a ke vzniku povinnosti spotřebitele uhradit cenu služby. Nijak nehodnotil, zda žalobce informoval spotřebitele o placené službě v souladu s veřejnoprávními předpisy, jak to provedly správní orgány a nyní i soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Protože v rozsudku ze dne 5. 3. 2019, č. j. 12 C 238/2018 - 45, okresní soud posuzoval vrácení aukční jistoty po účasti v dobrovolné aukci (s bezplatnou registrací), považuje krajský soud tento rozsudek za irelevantní k posouzení předmětu sporu v nyní posuzované věci.

48. K odkazu na formulářovou žádost o založení zákaznického účtu v Katastru nemovitostí se již dostatečně vyjádřil žalovaný a vypořádal, že z něho plyne informace o zpoplatnění. Krajský soud proto tento důkaz nebyl nucen provést a podotýká, že (ne)dostatečné informování o ceně služby na internetových stránkách jakýchkoliv jiných prodávajících nemá vliv na to, zda sám žalobce v konkrétním případě svou zákonnou povinnost porušil či ne.

V.C Odpovědnost žalobce za přestupek

49. V následujících odstavcích se soud vyjádří k námitkám, jimiž žalobce zpochybňuje svou odpovědnost za přestupek.
50. Skutečnost, že nemůže být za přestupek odpovědný, žalobce dovozuje především z obsahu telefonátu, v němž pracovnice správního orgánu sdělila, že dostatečně napravil nedostatek v informování spotřebitele o ceně (zjištěný při kontrole provedené dne 28. 8. 2019). Žalobce poukazuje také na to, že při druhé kontrole provedené dne 30. 9. 2019 správní orgán I. stupně konstatoval, že zjednal nápravu, jak plyne z protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019. Pokud tedy následně došlo k názorovému obratu a změně právního hodnocení dodatkem k protokolu o kontrole ke dni 6. 11. 2019, nenese za to vinu žalobce, nýbrž správní orgán.
51. Soud nejprve podotýká, že žalovaný byl oprávněn změnit právní hodnocení skutkového stavu zjištěného ke dni 30. 9. 2019.
52. Došetření věci ve smyslu § 21 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), je určitým doplněním či pokračováním kontroly v případě, kdy se na základě podaných námitek proti kontrolním zjištěním nebo vlastních poznatků kontrolního orgánu, případně podnětu jiného orgánu veřejné moci, ukáže nutnost věcných změn v původním protokolu o kontrole. Institut došetření věci je dle důvodové zprávy zakotven v kontrolním řádu zejména proto, že se provádí v době, kdy je kontrola již ukončena, a není tedy možné uplatnit jiný způsob znovuotevření této kontroly. Při tomto došetření se uplatní všechna oprávnění a povinnosti kontrolujícího, kontrolované a povinné osoby. Je eventuálně možné vstupovat na pozemky a do staveb využívaných kontrolovanou osobou, je možné odebírat vzorky. Vzhledem k tomu, že se jedná o došetření dříve provedené kontroly, a nikoli o kontrolu novou, nemusí se pro ni vystavovat nové pověření ke kontrole. Žádný z těchto kroků však v této věci nebyl nezbytný, neboť skutkový stav správní orgán zjistil řádně již k datu vyhotovení původního protokolu o kontrole. Změna se pak týkala pouze právního hodnocení.

- Za správnost vyhotovení: R. V.

K protokolu o kontrole a povaze následného došetření se soud vyjádřil výše. Na tomto místě pouze podotýká, že správní orgán uložil žalobci trest za porušování povinností k datu zjištění skutkového stavu, tedy ke dni 30. 9. 2019, nikoliv k datu 6. 11. 2019, kdy vyhotovil dodatek obsahující došetření věci. Není proto rozhodující, že žalobce v tomto časovém rozmezí nečinil žádné kroky k odstranění nevyhovujícího stavu, neboť pro hodnocení správního orgánu byl relevantní pouze skutkový stav zjištěný v původním protokolu o kontrole.

60. Při hodnocení sdělení pracovnice správního orgánu soud vycházel z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Z této judikatury plyne, že liberačním důvodem zásadně nemůže být přesvědčení o legitimitě postupu a o jednání v dobré víře (rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001 - 34), ani ústně sdělený neformální souhlas či informace poskytnutá úředníkem (rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 51/2013 - 22). Výjimku z uvedeného pravidla představuje pouze případ, kdy k protiprávnímu jednání přispěla tzv. dysfunkce veřejné moci. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 As 188/2012 - 30, Nejvyšší správní soud shledal, že dlouhodobá, konzistentní činnost správního orgánu spočívající v opakovaném vydávání registračních listů, která ve skutečnosti byla v rozporu se zákonem a která v žalobkyni vyvolala přesvědčení, že chová zvláště chráněné živočichy v souladu se zákonem, brání uložení pokuty za správní delikt. V tomto postupu správního orgánu soud shledal liberační důvod a konstatoval, že následky dysfunkce veřejné moci nelze klást k tíži jednotlivce.
61. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 A 110/2001 - 34 zaměstnankyně příslušného správního orgánu při rozhovoru sdělila, že žalobce nemusí plnit informační povinnost dle zákona o cenných papírech, z čehož žalobce dovozoval jednání v dobré víře. Soud však konstatoval, že skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti. Upozornil nicméně na možnost zohlednit danou skutečnost při určení výše pokuty. Ve věci posuzované v rozsudku č. j. 2 As 51/2013 - 22 se jednalo o ústně udělené souhlasné stanovisko stavebního úřadu k záměru žalobce (v situaci, kdy mělo být vydáno formální rozhodnutí). V tom žalobce spatřoval liberační důvod pro zproštění odpovědnost za spáchání správního deliktu. Soud i v tomto případě konstatoval, že ústní souhlas sám o sobě nemůže mít vliv na existenci deliktní odpovědnosti žalobce. Také zde však poukázal na nezpochybnitelnou relevanci při rozhodování o sankci.
62. Telefonický rozhovor pracovnice správního orgánu I. stupně se v podstatných rysech shoduje s případy, které soud nyní popsal, z čehož je zřejmé, že k liberaci žalobce vést nemůže. Zároveň soud neshledal, že by k protiprávnímu jednání žalobce přispěla dysfunkce veřejné moci, ve smyslu popsaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 188/2012 - 30. Izolované jednání jedné pracovnice správního orgánu nedosahuje takové intenzity, kterou by bylo možné označit za dysfunkci veřejné moci. Postup pracovnice správního orgánu byl nesprávný, avšak nejednalo se o dlouhodobou a konzistentní činnost správního orgánu. Soud proto jednání pracovnice správního orgánu nepokládá za důvod pro zproštění odpovědnosti žalobce. Z tohoto důvodu soud současně považoval za nadbytečné provedení důkazu výsledkem jednatele či zaměstnance žalobce dle návrhu v replice, neboť s ohledem na právní názor soudu již k odpovědnosti žalobce za přestupek postrádají vypovídací hodnotu. Také tuto námitku shledal nedůvodnou.

V.D Výše uložené pokuty

63. V následující části se soud zabýval námitkami zpochybňujícími výši uložené sankce. Žalobce uloženou pokutu ve výši 180 000 Kč považuje za nepřiměřenou, neboť je mnohonásobně vyšší než původně uložená pokuta ve výši 1 000 Kč. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 11/2013 - 320, dle něhož lze považovat za nepřiměřené již devítinásobné zvýšení sankce. Poté nesouhlasí s hodnocením kritérií, k nimž správní orgány přihlédly při ukládání sankce. Uvedl, že poplatek 5 000 Kč není citelným zásahem do rozpočtu spotřebitele, neboť teď zamýšlí investovat do nemovitostí až v řádech milionů Kč. Nesouhlasí také s tím, že mohl jednoduchým způsobem zajistit informaci o zpoplatnění. Klientům nabízí několik druhů služeb, některé i zdarma, které se však časem rozrůstají, a každá služba má rozdílné poplatky a odměny.
64. Krajský soud především podotýká, že závěry obsažené v žalobcem citovaném rozsudku nelze aplikovat v této věci. Uvedl-li Krajský soud v Plzni, že devítinásobné zvýšení pokuty je nepřiměřené, učinil to na základě porovnání s opakovaným zvýšením uložené sankce v jiné referenční věci, která se týkala totožného přestupku. Vycházel tak z určité praxe správních orgánů v trestání příslušného přestupku. Tuto úvahu navíc Krajský soud v Plzni vyslovil v rámci moderace výše uložené pokuty. Pro takový postup ale v nynější věci nejsou splněny podmínky (a žalobce ani nepodal návrh na moderaci pokuty).
65. Rozdíly mezi posuzováním zákonnosti uložené sankce a uvážení správního orgánu při stanovení výše sankce se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, uvedl, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).“*
66. Podle názoru krajského soudu správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze uvážení, nevybočily z nich, ani správní uvážení nezneužily. Pokutu uložily v mezích právní úpravy. Za přestupek bylo možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč [§ 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 5. 1. 2023)]. Pokuta ve výši 180 000 Kč tedy představuje částku ve výši 3,6 % horní hranice zákonné sazby, jedná se tak stále o relativně mírnou sankci. Soud má také za to, že správní orgány dostatečně a přesvědčivě odůvodnily, z jakých důvodů uložily pokutu právě v této výši a jakými úvahami se řídily. Žalovaný hodnotil závažnost protiprávních jednání a zohlednil i způsob a okolnosti spáchání skutků. Zároveň uvedl, které skutečnosti přičetl ve prospěch a naopak v neprospěch. Ačkoliv si zcela jistě lze představit ještě podrobnější a konkrétnější odůvodnění pokuty, celkově z rozhodnutí žalovaného vyplývá, proč byla uložena právě předmětná pokuta.

67. Z odůvodnění obou rozhodnutí plyne, že správní orgány přihlédly při určení výše pokuty i k telefonickému rozhovoru pracovnice správního orgánu I. stupně s žalobcem a hodnotily jej jako výraznou polehčující okolnost. Postupovaly proto plně v souladu se závěry rozsudků, jestliže telefonát nevyhodnotily jako dostatečný důvod pro zproštění odpovědnosti žalobce za přestupek, avšak zohlednily jej při stanovení výměry ukládané sankce (rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001 - 34, a rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 51/2013 - 22).
68. Soud se plně ztotožňuje také s tím, že jako přítěžující okolnost žalovaný vyhodnotil to, že následkem jednání žalobce byl spotřebitel nucen k zaplacení částky ve výši 5 000 Kč. Je-li protiplněním v tomto případě toliko získání informací, o jehož zpoplatnění spotřebitel nebyl dostatečně informován, považuje i soud takový výdaj za vysoký ve vztahu k běžnému spotřebiteli. Bezpředmětné je to, že spotřebitel mohl do budoucna zamýšlet koupit nemovitosti a zaplatit za ni částku v řádech milionů Kč. Podstatné je pouze to, že porušením své zákonné povinnosti žalobce způsobil, že spotřebitelé museli uhradit výdaj ve značné a neobvyklé výši. Zde soud poukazuje na skutečnost, že jako přítěžující okolnost je možné posoudit i výdaj spotřebitele v marginální výši (například 15 Kč za službu pojištění zásilky), pokud k jeho zakoupení spotřebitel neposkytl svým vlastním přičiněním souhlas a nevložil jej dobrovolně do internetového nákupního košíku (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2022, č. j. 31 A 36/2020 - 67, nebo obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 8/2019 - 49).
69. To platí také pro hodnocení žalovaného ve vztahu ke způsobu spáchání přestupku. Soud se ztotožňuje rovněž s tím, že objednáva-li si spotřebitel službu spočívající v poskytnutí informací, která je zpoplatněna jedinou částkou (bez nutnosti například komplexního výpočtu), mohl žalobce o ceně jednoduše informovat. Spotřebiteli tak mohl dát například na výběr v samostatném poli registračního procesu, zda má zájem a zpoplatněnou verzi registrace či registraci zdarma a ihned v této souvislosti mohla být uvedena konečná cena. Je nicméně na žalobci, který je profesionálem, aby tuto skutečnost zajistil, pokud chce své služby nabízet na internetových stránkách. V tomto směru je třeba vnímat, že objednání čehokoliv z procesu samotné registrace, bez toho aniž by spotřebitel mohl vybírat z určité škály služeb, není dostatečně transparentní a působí značně nepřehledně. Soud proto souhlasí se žalovaným, který i tuto skutečnost hodnotil k tíži žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

70. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
71. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. března 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu